

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τῷ εἶπε ὅτι παρουσίαζε εἶται τὸν κλεισιὸὶ τύπο τοῦ ἐπαρχιώτη γαμπροῦ καὶ τὸν παρεζάλει νὰ βάλῃ κομμιά ρεντικότα, ἢ ἐν ἑλλείψει— ἔνα ὀποιοδήποτε σακκάκι, γιὰ νὰ μὴ προκαλέσῃ τὰ γέλια τοῦ κόσμου καθὼς θὰ περῆναι.

Ὁ Πατρικίος χωρὶς ἀντίρρηση, ἔβγαλε τὸ φράκο· ἔβγαλε μόνον τὴν ἀσπὴν τοῦ γορβίτου. Τὸ εἶχε πάρει ἀπόφαση νὰ μὴ παραξενεύεται γιὰ τίποτα. Ἐξ ἄλλου, ἀπέδιδε ὅλες αὐτὲς τὶς παραξενεῖες στὴ θλίψη τοῦ Κοριοῖς γιὰ τὸν πρῶτον χωρισμὸ ἀπὸ τὴν κόρη τ'.

Καὶ οἷμας ἔληποζον τόσα ἀλλόκοτα πράγματα πού ἔβρανε νὰ τὸν ξεφάνισον! Παραδείγματος χάριν: δὴ ὁ μὲρος τῶρα δὲν ἔβρισκε κωμικὰ κίνηση, κωμικὰ προσκομιεῖα πού νὰ δείχνῃ ὅτι σὲ καινοῦ τὸ σ' ἴτι θὰ γινόταν μὴ τόσο ἐπίσημη τελετὴ. Οὕτως ἔνα φόρημα, οὕτως μὴ μομπονιέρα, οὕτως ἔνα λουλουδι...!

Κ' ἄκόμα χειρότερα: "Ἐνα μᾶτσο λουλουδιὰ πού εἶχε ἀγοράσει γιὰ τὴ Μαγδαληνὴ τὸ βράδυ τῆς ἀφίξεώς του, τοῦ τ' ἔπραξε ἀπ' τὰ χέρια ἡ Γερτρούδη καὶ τῶρριζε στὸ κασσόνι τῶν οἰκουριδιῶν!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν ἤθελε νὰ κἀνὴ κωνυγῶδες τὴν τελευταία στιγμὴ. Ἀλίως ὄφρα ἀκόμα ὑπομονὴ καὶ θὰ γινόταν ἀπὸς ὁ κύριος.

Ὁ διάφοροι τύποι εἶχαν γαίνετα πολὺ γόητρο. "Ἦδὴ εἶχε συναντηθῆ μετὸ συμβολαιογράφου, τὸν δῆμορχο, τὸν παπᾶ.

Ἡ τελετὴ ἐστὶ Δημαρχεῖο εἶχε ἐρησιθῆ γιὰ τίς δέκα τὸ ποσὶ. Στὶς δέκα παρὰ τέταρτο, ἀνυπόμονος ὁ Πατρικίος ἔσκωψε ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ δῆ, ἂν ἦρθαν εἰ ἄμαξες. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλῃ του ἐκπληξῆ δὲν εἶδε κωμικὰ. "Ὅταν εἶδαίς τὴν ἄπορία τοῦ σπὸν Κοριοῖς, αὐτὸς τοῦ εἶπε:

— Ἀμαξες; Καὶ γιὰτί; Μήπως τὸ Δημαρχεῖο εἶνε μακρὸν; Μποροῦμε πολὺ ὦρα γιὰ νὰ πᾶμε καὶ μὴ τὰ ποδαρούμια μ'!

"Ὑστερα εἶδε τὸ γέρο νὰ σκωβῆ ἀπὸ τὴ ῥάμπα τῆς σκάλας καὶ τὸν ἔκουσε νὰ ρωπᾶ τὴν Γερτρούδῃ:

— Μποροῦμε νὰ κατέβωμε;

Ἡ φωνὴ τῆς Γερτρούδης ἀκούστηκε νὰ λέη σιγά-σιγά:

— Ναί...

Τέλος μετ' ἡλίεσ προφυλάξεις καὶ ἐνῶ ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν κοκκινωμένη μ' ἔνα μαῦρο ἐπανωφόρι, ἔφτασαν στὸ Δημαρχεῖο, ὅπου ἡ τελετὴ ἔγινε σὲ λίγα δευτερόλεπτα. "Ὑστερα μ' ἔνα ἀμάξι ἐπῆγαν στὴν ἐκκλησία καὶ σὲ λίγα λεπτά, ὁ Πατρικίος καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἦσαν ἐν τάξει ἐνώπιον «Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων».

***

Ἐνῶ ἡ οἰκογένεια ἔβραγε σ' ἔνα ξενοδοχεῖο τοῦ Σηκουάνα, παρουσιάσθηκε ἄξαφνα ἡ Ζωὴ μετὰ τὴ μαλλιά ἄνω καὶ τοὺς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὁ Νοέλ εἶχε βῆθ ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅτι ἦτανε σὸν τρελλὸς καὶ οὐτὶς ἦταν ἀκόμα «κατὸς» γιὰ δ'ατ'...

— Καὶ γιὰτί εἶνε σὸν τρελλός;... ρώτησε ἐπὶ τέλους ὁ Πατρικίος στὸ κατακόρυφο τῆς ἀνυπομονίας.

— Γιὰτί εἶνε ἐρωτησμένος μετ' ἡ Μαγδαληνῇ!... φάναξ ὁ γέρος. Ἀφοῦ θέλας νὰ τὸ μάθης, σοῦ τὸ λέω: Ἀγαπᾶ τρελλὰ τὴ Μαγδαληνῇ! Τῆς ἔκαμε μᾶλιστα καὶ στήθους.

— Καὶ εἰσάσεθαι ὅλοι σὰς τόσο ταρμαγεμένοι, ἐπειδὴ ὁ κύριος αὐτὸς ἔκαμε στήθους στὴ Μαγδαληνῇ; Ἐγὼ, μόλις τὸν δᾶ, θὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι!

Δὲν εἶχε τελειώσει νὰ λόγια του ἀκούει καὶ εἶδε τὴ Ζωὴ νὰ μπαίνει ταρμαγμένη, νὰ γονατίζῃ καὶ νὰ φωνάζῃ:

— Φύγετε!... Ἐρχεταί!...

Ἡ φωνὴ αὐτῆς ἦταν τὸ σύνθημα τῆς φωνῆς. Ὁ Κοριοῖς σήκωσε σκεδὸν τὴ Μαγδαληνὴ μισολιγοθυμισμένη, ἀφοῦ πέταξε ἀπὸ πάνω τῆς τὴ ἀνθὴ τῆς πορτοκαλιάς, πού ἡ μωροδιά τους εἶχε ὀδηγήσει ὡς ἐκεῖ τὸν ἀνθρωποκίθηρο.

— Μείνε σύ, Ζωὴ, ἔδω! Κράτησέ τον.
Καὶ κατέβηκε μαζί με τὴν κόρη του καὶ τὸν γαμβρὸ του μὴ σκάλα πού βρισκόταν στὴν ἀκρὴ τοῦ διαδρόμου, ἐνῶ ὁ Νοέλ ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ σκάλα, ἀνοιγοκλεινόντας τὰ ρουθούλια του.

***

Ὁ Πατρικίος ἔξω φρενῶν, σταμάτησε ἔνα αὐτοκίνητο, ἀπεκατέστη τὸν πεθερὸ μ' ἀνέβηκε μαζί μετ' ἡ Μαγδαληνῇ στὸ ἀμάξι δίνοντας τὴ διεύθυνση τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

Ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ ἔνα ὀπλοποιεῖο, ὁ Πατρικίος ἀμαξίτης τὸ ἀιάξι, κατέβηκε καὶ σὲ λίγο ξαναβῆκε.
— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; ρώτησε ἡ Μαγδαληνῇ πού εἶχε συνῆθῃ ἀπὸ τὴν ἀπίστημη στήθου αὐτοκινήτου.

- Ἐπῆγα ν' ἀγοράσω ἔνα ρεβόλβερ.
- Τί νὰ τὸ κάνης;
- Γιὰ νὰ σκοτώσω τὸ Μπαλαοὺ σὰς.
- Χαρμένα λεπτά, Πατρικί! Δὲν σκοτώνεται ἔνας ἀνθρωποκίθηρος μ' ἔνα ρεβόλβερ!
- Τί λές; Δὲν σκοτώνεται!...
- Ἐνας ἀνθρωποκίθηρος...

***

Μόνος μὲς στὸ τραῖνο οἱ σύζυγοι ἀνέπνευσαν μετ' ἀνακούρησι καὶ ἡ Μαγδαληνὴ μύθωσε ἐπὶ τέλους ν' ἀποκατέστη στὸν Πατρικίο τὸ μεγάλο μυστικὸ.

"Ὅταν χλωμὴ σὸν πτώμα ἐτελείσσε τὴν ἀσπῆγησὴ τῆς, ὁ Πατρικίος δὲ μύθωσε νὰ κρατήσῃ ἔνα ἐπιφώνημα πού προέδωσε δὴ τὸν τὴ σκέψη:

— Πιστεύω ὅτι σὲ λίγο θὰ βροθοῦμε ὅλοι στὸ κακοτυροκίθιο μ'!

Στὰ λόγια αὐτὰ ἡ Μαγδαληνὴ ἐλιποθύμησε. Ὁ Πατρικίος σαστισμένος τῆς ἔδωσε νὰ κρυθῇ ἄλλατα, ἀνοίξε τὸ παραθύρι γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸ ἀέρα, τῆς ἐκκομπώσε τὸ γιανῶ... Σὲ λίγο ἡ Μαγδαληνὴ ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ χαμογέλασε σὸν ἄφρωτο.

Τὸ τραῖνο ἔβραγε μετ' ἔτοια ταχύτητα, πού προξενούσε τρόμο. Ἐξάφνα μῆτις σ' ἔνα τοῦννελ.

Ὁ Πατρικίος καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἀπὸ ἐνστικτο κοίταξαν ψηλά τὸ μικρὸ ὥς καὶ ὕστερα τὸ πορτάκι καὶ πίσω ἀπὸ τὸ τράμι εἶδαν τὸ κεφάλι τοῦ Μπαλαοὺ!

Ὁ Πατρικίος σὸν ἔστραψῃ σήκωσε τὸ χέρι μ' ἐπιροβόλητος σημαδεύοντας ἀνάμια στὰ δύο μάτια τοῦ τέρουτος.

Ἡ Μαγδαληνὴ τρελλῇ ἀπὸ ἀπελπισία θέλησε νὰ ἀνοίξῃ τὸ πορτάκι μὴ κινῶντο νὰ σκοτωθῇ στὸ τοῦννελ, μὰ ὁ Πατρικίος τὴν ἐκράτησε κοντὰ του μετ' ὅλη τὴ δύστημη. Ἡ σφαῖρα ἔκαμε μὴ τρύπα στὸ κρύσταλλο τῆς πόρτας, κ' ἄλλη μὴ ὄλο αἵματα ἀνάμια στὰ δύο μάτια τοῦ Μπαλαοὺ, πού κρατιώνταν ἐκεῖ, ἔσκαρταλωμένος στὸ κρύσταλλο.

Ἡ Μαγδαληνὴ κίνητη μὲς σὰ μωρότατα τοῦ Πατρικίον, εἶδε τὸ Μπαλαοὺ νὰ τὴν κενεθῇ μετὰ μὴ μάτια του πού ἦταν ἔτοιμα νὰ κλεισοῦν καὶ πού ποτὲ δὲν εἶχαν ὄπως αὐτῆ τὴ στιγμὴ, ἀνθρωπινώτερη ἔκφραση!

Τέλος ὁ Μπαλαοὺ ἔβρασε τὶς δυνάμεις του τὸ κεφάλι του χαμηλάς καὶ ὁ ἀνθρωποκίθηρος χάθηκε στὴ μαύρη τρύπα τοῦ τοῦννελ, μὲς στὸ φοβερὸ κρότο τοῦ τραῖνου...

— Μπαλαοὺ! Μπαλαοὺ!... φάναξ ἀπελπισμένη ἡ Μαγδαληνῇ.

Μὰ ὁ Μπαλαοὺ δὲ μποροῦσε πᾶ νὰ τὴν ἀκούη. Ὁ θυσιασμένος θὰ εἶχε γαίνῃ χλῖα κομμάτια!

Ἐνα τραῖνο, κᾶτω ἀπὸ ἔνα τοῦννελ, δὲν εἶνε ἀρεστὸ γιὰ νὰ σκοτώσῃ ἔναν ἀνθρωποκίθηρο.

Ἡ Μαγδαληνὴ πνιγόταν μὰ ὁ Πατρικίος ἔσχιζε νὰ ἀναπνεύ.

***

Ὁ Πατρικίος βλέποντας τὴν Μαγδαληνῇ, σχεδὸν μισοπεθαμένη, ἀπέφασκε νὰ διακόψῃ τὸ ταξίδι. (Ἀκολουθεῖ)

— Φύγετε!... Ἐρχεταί!...

